

РЕШЕНИЕ

№ 1223

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 03.06.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **2895** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е по жалба на С. С., гражданин на К. Д. срещу наложена мярка „Принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци“ със заповед № УРИ 5392 ПАМ - 114 от 28.02.2019 г. Жалбоподателя застъпва незаконосъобразност на заповедта. Позовава се на това, че в заповедта липсва срок на настаняването, както и процесуално нарушение, тъй като не е взел участие в производството. Счита и че, не е налице необходимост от настаняване по чл.44, ал.8 от ЗЧРБ и че в случая мярката била крайна, нямало други алтернативи. Няма намерение да се укрие. Имало лице, което да гарантира за финансовата му издръжка и място за издръжка. Претендира отмяна на заповедта. Декларира невъзможност от заплащане на държавна такса и разноски предвид декларация за семейно и имотно състояние, която съдът е намирал, че следва да вземе предвид и е освободил лицето от заплащане на такси по производството. Ответникът иска съдът да остави жалбата без уважение и да постанови решение, с което да потвърди оспорената заповед, излага подробни съображения в писмени бележки. Уточнява, че при налагане на ПАМ е съобразен фактът, че жалбоподателят от 2016 до 2019 година се е укривал и не е потърсил възможност за узаконяване на статута му чрез отдел „Миграция“. Не е пребивавал на адреса, на който е регистрирано С., ул. М., № 21. Предвид това за АО е било наложително да наложи мярката с цел да обезпечи изпълнението на заповедта за връщане до страната на произход, каквато заповед е издадена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по

делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна: От представените с преписката докладна записка, съставена от полицейски инспектори при дирекция „Миграция“ /л. 10, /, се установява, че при проверка на 28.02.2019г. жалбоподателят е задържан без документи за самоличност или такъв за право на пребиваване. Установено е, че жалбоподателят бил принудително настанен в СДВНЧ за времето от 01.02.2013 г. до 06.08.2013 г. във връзка с организиране изпълнението на наложена ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ със заповед на началника на ГПУ-С., като е освободен и предаден на ДАБ-МС във връзка с образувано производство за международна закрила по реда на ЗУБ. С решение № 121 ОК/09.12.2016 г. на интервюиращ орган при ДАБ молбата на С. С. не е допусната до производство за международна закрила, а преди това има потвърден от ВАС отказ за предоставяне на закрила - решение № 2383/10.04.2017 г. На проведеното интервю на лицето било разяснено, че е незаконно пребиваващ и трябва да се завърне в страната на произход. Няма адрес за пребиваване и средства за издръжка, разяснено му е че може да получи съдействие за закупуване на билет за връщане. Чужденецът категорично отказал да се завърне в страната си по произход и обяснил, че ще предприеме постъпки за преминаване в друга държава.

Спрямо жалбоподателя е издадена Заповед УРИ № 5392 ПАМ-113/28.02.2019 г. на началник на сектор „Миграция“ при СДВР, с която на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Със заповедта е допуснато предварително изпълнение на мярката.

Въз основа на горното, е издадена обжалваната заповед рег. УРИ № 5392 ПАМ-114/28.02.2019 г., с която С. С., гражданин на Код Д. е принудително настанен в СДВНЧ – С., считано от 28.02.2019 г. на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ във връзка с организиране изпълнението на Заповед УРИ № 5392 ПАМ-113/28.02.2019 г. на началник на сектор „Миграция“ при СДВР за наложената принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, предварително изпълняема.

На 28.05.2019 г. до директора на Дирекция "Миграция" е подадена молба от Д. А., с която е поискано освобождаване „под гаранция“ на С. С.. Приложена е декларация, с нотариално заверен подпис от 28.05.2019 г., с която Д. А. декларира, че ще осигури жилище и финансова издръжка на С. С.. Няма данни тази молба да е удовлетворена.

На съда е известна Заповед № 5364з-1590 от 27.08.2019 г., издадена от директора на Дирекция "Миграция" в МВР, на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ на С. С. с 5 месеца и 25 дни, считано от 28.08.2019 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 22.02.2020г., като при съдебното обжалване на заповедта същата е окончателно потвърдена с решение на ВАС на РБ

Свидетелката Д. К. А.–гр.С., [жк], посочва, – познава лицето от 2 години, често го среща, живее с негова приятелка Е.. Заявява, че иска жалбоподателят да живее при нея докато приятелката, която живее във В., учи, студентка първа година. Жалбоподателят владеел много добре български език. Работел в метрото обща работа, но не знаел дали е на договор. Имал планове за бъдеще с приятелката му– иска да се оженят, да живеят заедно и да създаде семейство и работи, не знае за намерение да напуска страната, иска да уреди пребиваването си. Заявява, че ще го приеме при нея, тя работела, имала пари в банка, апартаментът ѝ бил свободен и ще се чувствал добре

при нея. Показанията на А. са ясни, конкретни и непротиворечиви, но при обсъждането и кредитирането им съдът отчита, че заявените от свидетелката обстоятелства не са подкрепени с доказателства за издръжка и място на настаняване. Освен това същите са относими към замяна на мярката, което е отделно производство, не е предмет на настоящата проверка за законосъобразност на първоначалното настаняване.

При така установените факти, Административен съд София-град приема следното от правна страна:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция „Миграция“, в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Изложени са фактически и правни основания за издаването ѝ. Оспорената заповед съответства на материалния закон и целите му, по следните съображения:

Установените по делото факти сочат, че към датата на издаване на процесната заповед С. С. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната. Към тази дата той не се намира в производство по закрила, а има влязъл в сила отказ, поради което приложение намират разпоредбите на Директива 2008/115 и чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

По отношението за нарушаване участието в производството следва да се има предвид изложеното в долупосочената докладна записка за проведено интервю и дадени разяснения на лицето относно това, че е незаконно пребиваващ, че трябва да се завърне в страната си по произход и че предвид липсата на средства, може да му се окаже съдействие по връщане, за закупуване на билет и заявеният от него отказ и намерение за преминаване в друга държава.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешените срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Мярката по чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ има за цел да обезпечи изпълнението на мярка по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ. С разпоредбата на чл.15, §1 от Директива 2008/115/ЕО са регламентирани две хипотези, в които е допустимо задържане и то, ако не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, а именно: когато е налице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането. По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на приложената мярка за връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. С оглед характера и предназначението, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, което се дължи

изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка, е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В рамките на проверката за законосъобразност на оспорената заповед съдът съобразява изпълнени ли са обективните критерии на закона за издаване на административния акт, които включват и изложената от органа конкретна преценка за всеки отделен случай.

Фактическите констатации на органа обосновават извод, че има реална опасност чужденецът да се опита да осуети изпълнението на приложената по отношение на него ПАМ. По делото е установено, че С. С. няма валиден документ за завръщане в страната си по произход, не оказва съдействие на компетентните органи за организиране на извеждането му и отказва да се върне доброволно в страната си по произход, нито посочва трета сигурна страна. Заявил е на интервюто при проверката, че ще предприеме постъпки за заминаване в друга държава. Същевременно спрямо същия е приложена ПАМ за връщане до страна на произход, с допуснато предварително изпълнение, която следва да се обезпечи. Към онзи момента за чужденеца не е могло да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като поведението му сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Освен това не разполага с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Не е доказано притежаване от лицето на необходимите средства за издръжка на територията на страната. Заявеното от свидетелката А. намерение да осигури жилище и финансова издръжка на жалбоподателя, не представлява самостоятелно основание за налагане на по-лека мярка и е предявено на един по-късен етап, поради което е основание на искане за замяна на мярката с по-лека, предмет на отделно от първоначалното задържане Производство. Освен това изявленията на третото лице не са подкрепено с доказателства за собствеността и местонахождението на недвижимия имот, както и не са представени и доказателства за редовността и размера на получаваните от свидетелката доходи, за да се прецени доколко е налице възможност със средствата ѝ да издържа чужденеца.

Поради изложеното настоящият съдебен състав приема, че към датата на издаване на заповедта са били изпълнени материалноправните предпоставки за принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидени в чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ и в чл. 15 (б) Директива 2008/115/ЕО, като не е опроверган изводът на административния орган за наличие на реална опасност от укриването му при прекратяване на настаняването му. Съгласно чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Съгласно § 4в от Допълнителните разпоредби към ЗЧРБ, опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Що се отнася до възражението относно срока следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата същият е до отпадане на обстоятелствата за настаняване и в случая е рамките на законовия 6 месечен срок, видно и от последвалата процедура по продължаване на настаняването и издадена заповед за това. Срокът на действие на

настоящата заповед е изтекъл на 27.08.2019г., когато е издадена заповедта за продължаване на настаняването.

В горния смисъл и решение № 2683/19.02.2020г. на ВАС на РБ по адм.д. № 14654/2019г.

По гореизложените мотиви обжалваният административен акт е законосъобразен като издаден от компетентен орган и в предвидената от закона писмена форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

В полза на ответника не се следва юрисконсултско възнаграждение, тъй като жалбоподателят е освободен от заплащане на държавна такса и разноски по делото.

Воден от горното съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С., гражданин на К. Д., [дата на раждане] , срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ -114/28.02.2019г. на началник на сектор "незаконна миграция" при отдел "Миграция" СДВР за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ при дирекция „Миграция“.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: